

**ЦЕНТР НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ
ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ
«ВЕЛЕС»**

**МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ
«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СВІТОВОЇ НАУКИ»**

(м. Київ | 30 березня 2016 р.)

1 частина

м. Київ – 2016

© Центр наукових публікацій

УДК 082
ББК 94.3

Збірник центру наукових публікацій «Велес» за матеріалами міжнародної науково-практичної конференції: «Актуальні проблеми розвитку світової науки», 1 частина м. Київ: збірник статей (рівень стандарту, академічний рівень). – К.: Центр наукових публікацій, 2016. – 128с.

Тираж – 300 экз.

УДК 082
ББК 94.3

Видавництво не несе відповідальності за матеріали опубліковані в збірнику. Всі матеріали надані а авторській редакції та виражають персональну позицію учасника конференції.

Контактна інформація організаційного комітету конференції:

Центр наукових публікацій:

Електрона пошта: s-p@cnp.org.ua

Офіційний сайт: www.cnp.org.ua

СОДЕРЖАНИЕ

ФИЗИКО-МАТЕМАТИЧЕСКИЕ НАУКИ

Пасько А.М., Стефура В.Д. ТЕОРЕМИ ДВОЇСТОСТІ ДЛЯ ЗАДАЧІ НАБЛИЖЕННЯ З ОБМЕЖЕННЯМ, ВИЗНАЧЕНИМ ЗА ДОПОМОГОЮ ЛІНІЙНОГО ОПЕРАТОРА	5
Филатов-Бекман С.А. К ВОПРОСУ О КОМПЬЮТЕРНОМ ИССЛЕДОВАНИИ СПЕКТРАЛЬНЫХ ХАРАКТЕРИСТИК «БЕЛОГО ШУМА» (РАЗДЕЛ 4).....	6

ГЕОГРАФИЧЕСКИЕ НАУКИ

Джаналеева Г.М., Жангужина А.А. ОСОБЕННОСТИ СОВРЕМЕННОГО СОСТОЯНИЯ ГЕОСИСТЕМ БАССЕЙНОВЫХ ТЕРРИТОРИЙ СЕВЕРНОГО КАЗАХСТАНА.....	10
---	----

ЮРИДИЧЕСКИЕ НАУКИ

Ковалев В.В. О НЕКОТОРЫХ ПРОБЛЕМАХ ИЗУЧЕНИЯ ПРАВОВОЙ КУЛЬТУРЫ УЧЕНЫМИ-ЮРИСТАМИ (НА ПРИМЕРЕ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ)	17
Мельникова Н.А., Крижановский С.В. ФОРМЫ И МЕТОДЫ УРЕГУЛИРОВАНИЯ КОНФЛИКТА ИНТЕРЕСОВ В ОРГАНАХ И УЧРЕЖДЕНИЯХ ФСИН РОССИИ	20
Мазуренко А.П. АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ПРАВОТВОРЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ.....	23
Сайтбеков А.М. К КОНСТИТУЦИОННОЙ ХАРАКТЕРИСТИКЕ ГОСУДАРСТВА КАЗАХСТАН.....	27

ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ НАУКИ

Абрамов А.В. ФОРМИРОВАНИЕ ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОЙ КОМПЕТЕНЦИИ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ КАК ПРОБЛЕМА ЧАСТНОЙ МЕТОДИКИ.....	32
Бутурлим Т.І. ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИКОРИСТАННЯ КОПІНГ-СТРАТЕГІЙ У ПРОЦЕСІ ПІДГОТОВКИ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДО ЗНО З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ: ГЕНДЕРНИЙ АСПЕКТ	35
Васильковская О.Г. ПЕДАГОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ КОРРЕКЦИОННОЙ РАБОТЫ ЛОГОПЕДА В СОВРЕМЕННОЙ ШКОЛЕ	39
Дадоян Е. РОЛЬ И ЗНАЧЕНИЕ МУЗЫКАЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ.....	42
Дерека Т.Г. ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ АКМЕОЛОГІЇ В УКРАЇНІ	46
Иминова Р.С., Кайралапова Г.Ж., Жумагалиева Ш.Н., Бейсебеков М.К., Абилов Ж.А. ЭКСПЕРТНЫЙ СЕМИНАР КАК ВЫСОКОЭФФЕКТИВНЫЙ ИНСТРУМЕНТ ИННОВАЦИОННОЙ ТЕХНОЛОГИИ ПРЕПОДАВАНИЯ В ВУЗЕ	50
Карелова Р.А. МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ МОБІЛЬНОСТІ У СТУДЕНТІВ КОЛЕДЖУ	55
Кузнецова Г.П. ДОКУМЕНТИ ДЕРЖАВНОЇ ВАГИ ПРО ІНФОРМАТИЗАЦІЮ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА В УКРАЇНІ.....	58
Луценко О.В. СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ЗОВНІШНЬО СИСТЕМНОГО РІВНЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	63
Петраков В.Н. МЕТОД ВИЗУАЛІЗАЦІЇ В ПРОЦЕСЕ ПРЕПОДАВАНИЯ	67

Смагулова Ш.К. ТЕКСТ КАК ОБЪЕКТ ИССЛЕДОВАНИЯ НА ЗАНЯТИЯХ РУССКОГО ЯЗЫКА НЕЯЗЫКОВОГО ВУЗА.....	71
Тимофеева О.Я. ДІАГНОСТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ СФОРМОВАНOSTІ СОЦІАЛЬНО- КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У МАЙБУТНІХ СУДНОВОДІВ	73
Тихомирова В.Т., Пак Е.Л. ОЦЕНИВАНИЕ АССОЦИОГРАММ НА УЧЕБНЫХ ЗАНЯТИЯХ ПО ПРЕДМЕТУ «ИСКУССТВО» .	76
Хрипун Д.М. АКТУАЛЬНІСТЬ ІННОВАЦІЙНИХ ДУМОК В. СИПОВСЬКОГО ЩОДО ВИВЧЕННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ	81
МЕДИЦИНСКИЕ НАУКИ	
Билык Л.И., Марченко М.Н. КЛИНИКО-НЕВРОЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ВЕГЕТАТИВНЫХ И ЭНДОКРИННЫХ НАРУШЕНИЙ У БОЛЬНЫХ С ЭПИЛЕПСИЕЙ	84
Олексюк-Нехамес А.Г., Куксенко І.В. ХВОРОБА МОЯМОЯ, ОСОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ДІАГНОСТИЧНИХ КРИТЕРІЇВ	87
Олексюк-Нехамес А.Г., Симканич Н.Д. НЕЙРОФІЗІОЛОГІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТРЕМОРУ	92
ВЕТЕРИНАРНЫЕ НАУКИ	
Кравченко І.В., Сосонний С.В., Корейба Л.В. РОЗПОВСЮДЖЕННЯ АКУШЕРСЬКОЇ ТА ГІНЕКОЛОГІЧНОЇ ПАТОЛОГІЇ У САМИЦЬ М'ЯСОЇДНИХ В УМОВАХ ДЕРЖАВНОЇ ЛІКАРНІ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ МІСТА ДНІПРОПЕТРОВСЬК	95
ИСККУСТВОВЕДЕНИЕ	
Васильева Ю.А., Быкова Н.И. СЕКРЕТ УСПЕХА ФИЛЬМОВ ЛЕОНИДА ГАЙДАЯ.....	98
Сосницький Ю.О. ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ЕКОДИЗАЙНУ МІСТА В УКРАЇНІ/	100
ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ НАУКИ	
Чеврениди А.А. ИСТОРИЯ ПСИХОЛОГИЧЕСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ ФЕНОМЕНА ПРОКРАСТИНАЦИИ	105
ПОЛИТИЧЕСКИЕ НАУКИ	
Лесик И.Н., Гончар А.А. БЮРОКРАТИЯ КАК СОЦИАЛЬНЫЙ МЕХАНИЗМ РЕАЛИЗАЦИИ ПОЛИТИЧЕСКОЙ ВЛАСТИ.....	111
Дубовиков Н.М., Зеленко Н.Н. ОЦЕНКА ФАКТОРОВ И СТЕПЕНИ ИХ ВЛИЯНИЯ НА ЯВЛЕНИЕ КОРРУПЦИИ В СТРАНЕ	114
ФИЗИЧЕСКОЕ ВОСПИТАНИЕ И СПОРТ	
Проскуров Є.М. ВПЛИВ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ ПІД ЧАС РОЗУМОВОГО ТИСКУ І ЛІТНІХ КАНІКУЛ НА СТАН ЗДОРОВ'Я УЧНІВ ГІМНАЗІЇ 10 – 11 РОКІВ.....	119
КУЛЬТУРОЛОГИЯ	
Jasna Potočnik Topler NORMAN MAILER'S NOVEL TOUGH GUYS DON'T DANCE AS A MOTIVATIONAL FACTOR FOR LITERARY TOURISM	124

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ АКМЕОЛОГІЇ В УКРАЇНІ

Дерека Т.Г.

*Київський університет імені Бориса Грінченка
кандидат наук з фізичного виховання і спорту, доцент,
завідувач кафедри фізичної культури
та спортивної майстерності*

HISTORY OF ACMEOLOGY IN UKRAINE

Dereka T.G.

*Borys Grinchenko Kyiv University
assosiate professor, PhD in physical education and sport
The Head of the Department of
Physical Education and Sport Mastery*

Анотація

В статті проаналізовано передумови формування акмеології в Україні. Охарактеризовано період Київської Русі, епоху Відродження; Визначено акмеспрямовану філософію Григорія Сковороди, Памфіла Юркевича, Пантелеймона Куліша. Охарактеризовано сучасний стан розвитку акмеологічних досліджень в Україні. Визначено перспективи подальших досліджень акмеології фізичного виховання й спорту.

Abstract

There are acmeology formation in Ukraine prerequisites analyzed in the article. The periods the of Kievan Rus, the Renaissance are characterized; akmeo orientated philosophies of Hrygorii Skovoroda, Pamfil Yurkevych, Panteleimon Kulish are defined. The current state of the acmeological research development in Ukraine is characterized. The prospects of further physical education and sports acmeology researches are determined.

Ключові слова: акмеологія, історія розвитку, етапи формування, напрями професійної акмеології.

Keywords: acmeology, history of development, stages of formation, directions of professional acmeology.

Постановка проблеми. Світоглядні та наукові ідеї акмеологічного змісту щодо розвитку й самовдосконалення людини, самореалізації в житті, професійній діяльності є таким ж древніми, як й саме наукове знання про людину. Термін «акмеологія» в науковий тезаурус було введено М.О.Рибніковим у 1928 році, відтак – це молода наука «про розвиток зрілих особистостей». Акмеологія, як науковий напрям пройшла декілька етапів у своєму розвитку [6, 9].

Метою статті є вивчення передумов формування та розвитку акмеології в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Передумови формування акмеології в Україні беруть початок з давньослов'янської міфології, уявлень про людину, про світ, в яких припускалася єдність духовного й тілесного начал [1, с. 163].

На формування акме-філософії періоду Київської Русі (кінець X – початок XIII ст.) суттєво впливали філософи античності (Піфагор, Демокрит, Сократ, Платон, Аристотель та ін.). Як зазначає В. С. Горський, про високий рівень філософської думки Київської Русі свідчить творчість видатних давньоруських книжників *Іларіона Київського, Феодосія Печерського, Нестора, Володимира Мономаха, Кирила Туровського* та ін. Аналізуючи зміст однієї з найвизначніших пам'яток світової літератури «Слова про похід Ігорів», В. С. Горський виділяє

такі основні філософські проблеми того часу: єдність людини та природи; проблема єдності минулого та сучасного; проблема етичного ідеалу, морального виховання та ін. [2, с. 73].

Епоха Відродження в Україні (XVI-XVII ст.ст.) відзначається акмеологічним характером. Я. М. Стратій, В. Д. Литвинова, В. М. Нічник аналізують та узагальнюють розвиток гуманізації в Україні, що наведено в табл. 1.

Вивчаючи розвиток акмеології в Україні, Г. Х. Яворська, В. М. Гладкова, О. А. Горчакова зазначають, що культивування *акмеологічних* знань спостерігалася з часів Григорія Сковороди, який проповідував ідеї морально-етичної філософії, що ґрунтується на таких провідних положеннях: основним етичним завданням людини є досягнення стану рівності з Богом, піднятися до Бога людина спроможна на засадах самопізнання, яке досягається в три етапи (само ідентифікація особистості, пізнання себе як суспільної істоти, пізнання себе як буття) [6, с.165-168].

Таблиця 1

Процес розвитку гуманізації в Україні [3, с. 167-202]

Період	Основний зміст	Провідні ідеї	Видатні представники
До середини XVI ст.	Типологічна подібність до раннього італійського з його проблематикою	<ul style="list-style-type: none"> – людська особистість як найвища цінність; – сприяння розвитку особистості з боку держави; – пріоритет природного права людини над цивільним; – свобода як умова вільного розвитку людини; – гармонійна єдність душі і тіла; – удосконалення людини через сумлінну працю, освіту та культуру; та ін. 	Павло Русин, Станіслав Оріховський-Роксолан, Юрій Тичинський, Іван Рутинець
Друга половина XVI ст. – початок XVII ст.	Інтенсивна розробка ранньо-гуманістичних ідей у поєднанні з реформаційними, активне формування історичної самоусвідомленості українського народу	<ul style="list-style-type: none"> – гармонійна єдність земного та небесного (в людині – єдність на рівні чуттєвого та раціонального); – життєвий ідеал у практичній діяльності і самодіяльності індивіда; – підпорядкування тілесної сутності духовній; – моральною істотою людину робить самопізнання; – протиставлення Бога і світу, Бога і людини; – ідея максимальної замкнутості української культури в давньоруських межах; – екзистенціалізм; – свобода волі та відповідальність людини за моральний вибір; – рівність людей перед богом; – ідея чотирьох світів: невидимого (світ духовних цінностей), видимого (в якому живе людина), малого (світ самої людини), злосливого (поєднання злих людей з дияволом) та ін. 	Адам Чагровський, Шимон Шимонович, Юрій Немирич, Кирило Лукаріс, Герасим Смотрицький, Дем'ян Наливайко, Христофор Філарет, Мелетій Смотрицький, Клірик Острозький, Іван Вишенський, Василь Суразький

Пе-ріод	Основний зміст	Провідні ідеї	Видатні представники
Починаючи з другої половини XVII ст.	Розробка комплексу гуманістичних ідей без звернення до реформаційних	<ul style="list-style-type: none"> – природа існує незалежно від свідомості людини, тому пізнання починається з чуттєвого сприйняття світу; – найвеличнішою на землі є людина, а в людині найвеличніше – розум; – матерія – первинний суб'єкт, що може переходити з одного стану в інший; – людина є творцем власної долі, щастя, владиюкою волі, головним критерієм вчинків є совість; – природне право вище від закону Божого; – багатоаспектність поняття матерії: вона є матір'ю, суб'єктом, масою, походженням, елементом; – чуттєве пізнання є основою розумового пізнання тощо. 	Петро Могила, Інокентій Гізель, Лазар Баранович, Йосип Кононович-Горбацький, Данило Тупало, Стефан Яворський, Теофан Прокопович, Михайло Колачинський

Представник академічної філософії в Україні Памфіл Юркевич також сповідував *акме-ідеї*, стверджуючи індивідуальність людської істоти; визнаючи пріоритет над розумом переживань, почуттів, які йдуть від серця; виділяючи

особистісне «сущє», яке переводить ідею в дійсність [7, с.15]. Як зазначає В. С. Горський, в основі філософського світогляду Пантелеймона Куліша характерний для традиції української духовної культури погляд на двояку сутність людини й світу: наявність внутрішнього, сутнісного начала і зовнішнього, яке протистоїть йому. К. Д. Ушинський упровадив антропологічний принцип у психологію, де зазначав, що найвеличнішою потребою людини і людства є потяг до *самовдосконалення* [2, с. 192].

Аналітичний огляд поглядів зарубіжних та вітчизняних учених на онтогенез суб'єкта в *акмеологічному* просторі психічного життя наводить В. О. Татенко. Дослідник зазначає, що *акте* суб'єкта психічної активності – це рівень вільної, творчої, свідомої психічної діяльності, що виражається у вчинку. Досягнення цього рівня передбачає такі «вчинкові кроки» [8, с. 295]: *самопокладання як ціннісно-сміслова екзистенційна творчість; самопотенціювання, самоопосередкування; самовизначення; самоактуалізація; самооцінювання; самоаперцепція; самозвертання*. На цьому етапі людина ніби звітує перед собою щодо своїх досягнень, свого «акме», а це потребує неабиякої духовної сили. На підставі внутрішнього критичного аналізу суб'єкт прогнозує і планує своє життя, укладає траєкторію *акмеологічного* саморозвитку, самовдосконалення.

В сучасній Україні помітно посилюється увага до акмеологічної науки. На початку XXI століття було створено наукову організацію «Українська Академія Акмеологічних наук» на базі Київського університету імені Бориса Грінченка, також діє 24 осередки Академії у різних містах та регіонах України (Бердянський, Дніпропетровський, Донецький, Житомирський, Запорізький, Київський, Луганський, Львівський, Рівненський, Хмельницький осередки) [9]; з 2010 року видається журнал «Акмеологія в Україні: теорія і практика», здійснюються наукові дослідження та проводяться конференції з акмеологічних проблем у вищих навчальних закладах.

Одним з основних завдань розвитку акмеологічної науки в Україні є створення Єдиної акмеологічної освітньої системи. Так, на теренах сучасних українських наукових закладів діють представники Міжнародної академії акмеологічних наук та Російської академії акмеологічних наук, які створюють автономні школи, форуми, гуртки з акмеологічних питань. Сучасний стан розвитку акмеологічних досліджень пов'язаний з філософським осмисленням

як розвитку окремої особистості, так і суспільства в цілому. В наш час до суб'єктів акмеологічного розвитку зараховують не лише людину, але й організації, середовище життєдіяльності, як соціальне, побутове так і професійне. На даному етапі акмеологію розглядають як сферу наукових знань у системі наук про людину, що виявляє закономірності, фактори на умови самореалізації творчого потенціалу особистості на шляху до вищих досягнень діяльності як професійної так і непрофесійної, а також закономірності, фактори та умови прогресивного розвитку соціальних спільнот.

На думку О.О. Бодальова, Н.В. Васіної, історія розвитку даної науки призвела до того, що предмет акмеології, визначений свого часу Б. Г. Ананьєвим, став більш широким у процесі здійснення акмеологічних проектів та програм, й сьогодні акмеологія вже не зводиться тільки до онтопсихологічного аспекту [6].

В межах професійної акмеології О. О. Бодальов, Н. В. Кузьміна виокремили наступні напрями: педагогічна акмеологія (О. О. Бодальов, А. О. Деркач, В. Н. Тарасова), шкільна акмеологія (А. М. Крамаренко, С. О. Караман, В. М. Максимова, С. М. Мартиненко), соціальна акмеологія (А. І. Лященко, Г. П. Філіпова), військова акмеологія (В. Г. Михайловський, Л. Г. Лаптев, В. Н. Новіков), медична акмеологія (В. П. Андронов, А. Г. Васюк, С. Н. Толстов); акмеологія управління (А. О. Деркач, В. Г. Зазикін, І. О. Линьова); акмеологія вищої освіти (В. М. Вакуленко, О. А. Дубасенюк, О. Б. Проценко); акмеологія управління освітньо-виховними системами (Г. С. Сазоненко, В. В. Приступа); креативна акмеологія (Н. Ф. Вишнякова, А. О. Деркач, К. Є. Перепьолкіна); синергетична акмеологія (В. П. Бранський, С. Д. Пожарський); корекційна акмеологія (В. Н. Тарасова); характерологічна акмеологія (А. А. Філозоф); етнологічна акмеологія (В. П. Бранський).

На думку В. О. Огнев'юка [4, 5], сучасні науковці виділяють декілька груп основних *задач акмеології* як сфери наукової діяльності, зокрема задачі, що пов'язані з науковим розкриттям феноменології акме, подальшою розробкою теоретико-методологічних засад акмеології, визначення її статусу в системі людинознавчих наук. Друга група – задачі, спрямовані на вивчення загальних і окремих закономірностей досягнення акме, визначення того спільного, що притаманне усім індивідам, які досягли видатних результатів як суб'єкти діяльності, і водночас аналіз особливого, притаманного конкретному виду професійної діяльності. Наступна група задач орієнтована на розробку акмеологічних моделей професіоналізму для різних видів суспільно корисної діяльності (педагогічної, медичної, військової тощо). Окрім інших виділяють задачі, спрямовані на розробку акмеологічних технологій прогресивного розвитку особистості, спільностей людей.

Висновок. Нині, на нашу думку, в галузі фізичного виховання великого значення набуває визначення та вивчення умов та факторів, що детермінують професійне становлення фахівця фізичного виховання в процесі неперервної професійної підготовки на засадах акмеології.

Література

1. Васянович Г. П. Вступ до філософії: Навчальний посібник. – Львів: Норма, 2001. – 216 с.
2. Горський В. С. Історія Української філософії: Навчальний посібник. – К.: Вид-во «Науково думка», 2001. – 376 с.
3. Нічник В.М. Гуманістичні і реформаційні ідеї на Україні / В. М. Нічник, В.Д. Литвинов, Я.М. Стратій – К., 1991. – 265 с.
4. Огнев'юк В. О. Акме-особистість, акме-суспільство, акме-країна / В. О. Огнев'юк // Акмеологія – наука XXI століття: матеріали IV Міжнар. наук. – практ. конф., 30 травня 2014 р. К.: Київ. ун-т ім. Б.Грінченка, 2014. – С. 3-19.
5. Огнев'юк В.О. Розвиток в університетській освіті акме-компетентнісного потенціалу майбутнього фахівця / В.О. Огнев'юк // Акмеологія – наука XXI століття: матеріали III Міжнар. наук. – практ. конф., 17-18 лютого 2011 р. К., 2011. – С. 6-9.

6. Основи акмеології: навч. посібн. / Укл. Г. Х. Яворська, В. М. Гладкова, О. А. Горчакова. – Київ: Освіта України, 2012. – 248 с.

7. Основи психології: Підручник / за загред О. В. Киричука, В. А. Роменця. – К.: Либіль, 1996. – 256 с. Татенко В. А. Психология в субъективном измерении: Монография. – К.: Просвіта, 1996. – 404 с.

8. Українська Академія Акмеологічних наук. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.acmeology.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=63&Itemid=69

ЭКСПЕРТНЫЙ СЕМИНАР КАК ВЫСОКОЭФФЕКТИВНЫЙ ИНСТРУМЕНТ ИННОВАЦИОННОЙ ТЕХНОЛОГИИ ПРЕПОДАВАНИЯ В ВУЗЕ

**Иминова Р.С.
Кайралапова Г.Ж.
Жумагалиева Ш.Н.
Бейсебеков М.К.
Абилов Ж.А.**

Казахский национальный университет имени аль-Фараби

EXPERT WORKSHOP AS A HIGH EFFICIENCY TOOL OF INNOVATION TECHNOLOGY OF TEACHING IN THE UNIVERSITY

**R.S.Iminova, G.J.
Kayralapova, S.N.
Zhumagalieva, M.K.
Beisebekov, Z.A.
Abilov**

Al-Farabi Kazakh National University

Аннотация

В статье рассмотрен новый подход в обучении и преподавании в высших учебных заведениях, основанный на активизации деятельности обучающихся и организации самостоятельной работы студентов посредством проведения экспертного семинара, где участники семинара выступают в роли экспертов изучаемой проблемной ситуации (дисциплины, темы предмета и т.д.). Экспертный семинар позволяет оценить уровень самоорганизации преподавателя и студентов, обучить преподавателей приемам проведения занятий, повышающих степень вовлеченности обучающихся в образовательный процесс; усилить деятельностную часть образовательного процесса; изменить роль преподавателя из «транслятора» знаний в организатора учебного процесса, модератора; изменить роль студента из пассивного слушателя в активного участника учебного процесса (привлечение студентов к экспертизе проблем и проблемных ситуаций, генерированию, анализу, оценке и применению идей. Для примера, детально представлен план и алгоритм построения тренинг-семинара из 6 шагов и результаты его проведения среди преподавателей КазНУ им. ал-Фараби на тему «Организация самостоятельной работы студентов».

Abstract

The article describes a new approach to learning and teaching in higher education, based on the revitalization of the students and the organization of independent work of students through an expert workshop, where participants act as experts studied the problem situation (discipline, subject themes, etc.). Expert Workshop to evaluate the level of self-organization of the teacher and students, teachers to teach methods of employment, increasing the degree of involvement of students in the educational process; activity-enhance a part of the educational process; change the role of the teacher from the "translator" of knowledge in the organizer of the educational process, moderator;